

TRỜI DIỆT TRUNG CỘNG

Ls Lê Đức Minh

Vụ đại dịch 2019-nCoV hiện đang hoành hoành tại Trung Quốc và lan ra nhiều quốc gia trên thế giới, đã đưa Trung Quốc vào một giai đoạn khó khăn nhất trong nhiều thập niên qua, đặc biệt từ khi Trung Quốc bị Tập Cận Bình cai trị.

Chưa ra khỏi cuộc chiến thương mại với Hoa Kỳ, Trung Quốc nay lại đang bị cả thế giới nghi ngờ, xa lánh, cách ly trong bối cảnh đại dịch coronavirus.

Có thể nói đây là những đòn đánh ác liệt đã trực tiếp gây tai họa cho con đường phát triển chủ nghĩa phát xít Tàu do Tập Cận Bình chủ trương.

Trong giai đoạn 1938 – 1945, Hitler đã giết khoảng 6 triệu người Do Thái ở khắp Châu Âu và khoảng 5 triệu người không phải Do Thái (người tàn tật, người du mục, tù chính trị, trẻ em v.v) dựa trên thuyết “chủng tộc ưu tú Aryan” cho rằng người Đức là hậu duệ của người Aryan – tức ưu tú và có quyền thống trị các chủng tộc khác. Thế chiến 2 là một giai đoạn gió tanh mưa máu do nước Đức gây ra để thực hiện giấc mơ thống trị thế giới.

Riêng ĐCSTQ từ khi nắm được chính quyền từ năm 1949 cho đến nay, đã gây ra cái chết cho gần 100 triệu người dân Trung Quốc.

Điều đáng nói, trong khi Hitler giết người Do Thái thì ĐCSTQ lại được thực hiện việc giết người hàng loạt với chính người dân của nước mình. Qua hàng loạt các cuộc vận động như Tam phản, Ngũ phản, Đại nhảy

vọt, Cách mạng văn hoá, đàn áp Thiên An Môn, đàn áp Pháp Luân Công, đàn áp và đồng hoá người Tây Tạng, Duy Ngô Nhĩ, ĐCSTQ không ngừng tạo ra những nhóm “kẻ thù” khác nhau, kích động hận thù để tiêu diệt địa chủ, tư sản; bản cùng hoá nông dân – công nhân; tiêu diệt trí thức; triệt tiêu tôn giáo.

Về phương diện văn hoá, ĐCSTQ đã không ngừng nghỉ tìm mọi cách tiêu diệt nền văn hóa 5000 năm huy hoàng của mảnh đất Thần Châu. Văn hóa truyền thống Trung Hoa với sự đề cao những đức tính tốt đẹp được truyền thừa qua bao triều đại giúp giữ nhân tâm hướng thiện, xã hội ổn định đã bị ĐCSTQ dần dần thay thế bằng văn hoá xã hội chủ nghĩa vô nhân tính, làm méo mó biến dị nhân tâm người dân Trung Quốc, khiến đạo đức băng hoại, dục vọng phát tác, cái ác bị phóng đại, toàn xã hội sục sôi bầu không khí đấu đá, tranh giành quyền lực, có thể vì tiền mà không điều ác nào không dám làm.

Để kiểm soát tâm trí người dân, ĐCSTQ không cho phép có tự do tư tưởng, tự do ngôn luận, tự do liên kết hay tự do tín ngưỡng. Tất cả các phương tiện truyền thông bị kiểm duyệt và đều được khuấy động lên để hát những lời ca ngợi Đảng. Người dân Trung Quốc chỉ được xem, nghe những gì ĐCSTQ cho phép. Chính quyền Trung Quốc còn đang xây dựng một nhà nước giám sát khổng lồ, một mô hình không giống bất cứ thứ gì mà thế giới từng chứng kiến với hàng trăm triệu camera ngày đêm theo dõi người dân.

Đối với quốc tế, ĐCSTQ thi hành chính sách ngoại giao xiếc nọ, chủ trương bành trướng quân sự, thao túng tiền tệ, ăn cắp tài sản trí tuệ, cưỡng bức chuyển giao công nghệ. Trung Quốc không ngừng dùng tiền và quyền mua chuộc, bắt nạt, cưỡng ép các quốc gia khác phải im lặng trước tội ác chống lại loài người, thậm chí biến họ thành đồng lõa, tiếp tay, làm giàu cho Đảng để bức hại nhiều hơn nữa. Sự xuống dốc của đạo đức do đó không chỉ ở trong phạm vi Trung Quốc Đại lục, mà đã là kiếp nạn của tất cả mọi người trên trái đất.

Có thể nói rằng Tập Cận Bình hiện nay không khác gì Hitler và Trung Quốc đang trên con đường phát triển một thứ chủ nghĩa phát xít đỏ cực kỳ nguy hiểm. Do đó, hơn cả Đức Quốc xã, một Trung Quốc thời hiện đại nhắm tới mục tiêu lớn hơn rất nhiều: bá chủ thế giới, đặt cả nhân loại dưới sự cai trị của các hoàng đế Trung Quốc.

Ngay trước ngày kỷ niệm 70 năm đảng Cộng sản Trung Quốc (ĐCSTQ) thành lập chính quyền, các cuộc biểu tình tại Hồng Kông và nhiều nơi trên thế giới chống độc tài ĐCSTQ và ủng hộ phong trào dân chủ Hồng Kông đã giương cao biểu ngữ có chữ “Chinazi” – thuật ngữ sau đó đã trở thành một từ phổ biến trên mạng xã hội như một lời cảnh báo về “mối họa đỏ” đang bành trướng và reo rắc sự huỷ diệt tương tự như phát xít Đức 7 thập kỷ trước đây.

“Chinazi” được ghép từ hai từ “China” (Trung Quốc) và “Nazi” (Đảng Quốc gia XHCN Đức), ám chỉ chế độ hiện thời ở Trung Quốc là một dạng phát xít kiểu mới. Đây là thuật ngữ đã xuất hiện cách đây vài năm. Năm 2018, nó là tiêu đề của cuốn sách được viết bởi nhà văn Trung Quốc lưu vong Yu Jie. Tuy nhiên, cho đến sự kiện biểu tình ở Hồng Kông, thuật ngữ này mới trở nên phổ biến, lan truyền khắp thế giới.

Thuật ngữ này được cho là miêu tả khá chính xác bản chất của chế độ độc tài hiện thời ở Trung Quốc. Nó cũng phản ánh sự thay đổi mục tiêu của các phong trào phản kháng ở Hồng Kông, với khởi đầu là việc phản đối Dự luật dẫn độ đào phạm, về sau phát triển thành chống lại ảnh hưởng của ĐCSTQ, chống độc tài, đòi quyền dân chủ.

Các trại tập trung, giáo dục cải tạo ở Tân Cương đang bị Chính phủ Hoa Kỳ và nhiều tổ chức nhân quyền trên thế giới cáo buộc là nơi giam giữ hơn 1 triệu người Hồi giáo Duy Ngô Nhĩ. Theo đó, các tù nhân liên tục bị tẩy não, buộc từ bỏ tôn giáo, hát và học thuộc những khẩu hiệu, bài ca ca ngợi ĐCSTQ. Những người từ chối bị có thể bị giết để lấy nội tạng.

Tập Cận Bình đang triển khai những biện pháp cứng rắn, và những kỹ thuật mới nhất để kiểm soát người dân và tâm trí của họ so với Hitler đã từng làm. Người ta chưa biết hết những toan tính của Tập Cận Bình nhưng ít ra thế giới cũng đã bắt đầu thấy rằng Tập Cận Bình có thể còn nguy hiểm hơn Hitler nhiều lần trong âm mưu bá chủ và thống trị thế giới.

Có thể thấy, những người ủng hộ nền độc lập của Hồng Kông đã tìm cách sử dụng “Chinazi” như một cách nói tắt cho quan điểm của họ về ĐCSTQ. Đó cũng là cách thu hút sự chú ý của quốc tế, bởi khi Đức Quốc xã đã trở thành vết đen trong lịch sử của không chỉ riêng nước

Đức, thì “Chinazi” cũng vượt ngoài khuôn khổ Trung Quốc, trở thành một vấn đề toàn cầu.

Trên bề mặt, có thể thấy nhiều sự tương đồng giữa ĐCSTQ và Đức Quốc xã. Cả hai thể chế độc tài này cùng dựa vào yếu tố chủng tộc ưu việt, khai thác tâm lý chủ nghĩa dân tộc cực đoan, sử dụng các phương pháp tuyên truyền đầu độc người dân, đồng thời không ngừng bành trướng tư tưởng bá quyền ra thế giới.

Thế nhưng, “Chinazi” thời hiện đại đã vượt xa Nazi cách đây 7 thập kỷ trên mọi phương diện, bởi phạm vi ảnh hưởng của ĐCSTQ rộng hơn rất nhiều; số người bị tàn sát, tẩy não, đầu độc lớn hơn bất cứ đế chế nào trong lịch sử; sự huỷ diệt của lương tri, đạo đức, đức tin, và các giá trị truyền thống ở quy mô lớn chưa từng thấy.

Nếu như trong giai đoạn 1938 - 1945, Phát xít Đức đã giết khoảng 6 triệu người Do Thái ở khắp Châu Âu và khoảng 5 triệu người không phải Do thì ĐCSTQ từ khi nắm được chính quyền (năm 1949) cho đến nay, đã gây ra cái chết cho gần 100 triệu người dân Trung Quốc. Điều đáng nói, sự “diệt chủng” của ĐCSTQ lại được thực hiện với chính người dân của nước mình. Cho đến nay, ĐCSTQ vẫn tiếp tục đẩy cái ác lên đến đỉnh điểm bởi tội ác diệt chủng. Không có kiểu giết người nào dù tàn độc đến đâu mà ĐCSTQ không dám làm, với ngay chính người dân nước mình.

Để kiểm soát tâm trí người dân, ĐCSTQ không cho phép có tự do tư tưởng, tự do ngôn luận, tự do liên kết hay tự do tín ngưỡng. Tất cả các phương tiện truyền thông bị kiểm duyệt và đều được khuấy động lên để hát những lời ca ngợi Đảng. Người dân Trung Quốc chỉ được xem, nghe những gì ĐCSTQ cho phép. Chính quyền Trung Quốc còn đang xây dựng một nhà nước giám sát khổng lồ, một mô hình không giống bất cứ thứ gì mà thế giới từng chứng kiến với hàng trăm triệu camera ngày đêm theo dõi người dân.

Đối với quốc tế, ĐCSTQ thi hành chính sách ngoại giao xiếc nơ, chủ nghĩa bành trướng quân sự, thao túng tiền tệ, ăn cắp tài sản trí tuệ, cưỡng bức chuyển giao công nghệ. Trung Quốc không ngừng dùng tiền và quyền mua chuộc, bắt nạt, cưỡng ép các quốc gia khác phải im lặng trước tội ác chống lại loài người, thậm chí biến họ thành đồng lõa, tiếp tay, làm giàu cho Đảng để bức hại nhiều hơn nữa. Sự xuống dốc

của đạo đức do đó không chỉ ở trong phạm vi Trung Quốc Đại lục, mà đã lan sang nhiều quốc gia khác..

Do đó, hơn cả Đức Quốc xã, “Chinazi” thời hiện đại nhắm tới mục tiêu lớn hơn rất nhiều: bá chủ và cai trị cả thế giới bằng chủ thuyết phong kiến cộng sản mang tên Chủ nghĩa Tập Cận Bình.

Năm 2011, khi Peter Navarro và Greg Autry ra mắt cuốn sách “Chết dưới tay Trung Quốc” (Death by China), trong đó cảnh báo các mối đe dọa rõ rệt đối với sự ổn định kinh tế toàn cầu và hòa bình thế giới gây ra bởi ĐCSTQ, người dân thế giới vẫn còn khá thờ ơ.

Trong khi đó, Trung Quốc không ngừng sử dụng thủ đoạn để phát triển kinh tế, ăn cắp công nghệ, trở nên ngày càng hùng mạnh, nhắm nhe thống trị cả thế giới trước sự thất thế của nước Mỹ.

Chỉ từ khi Tổng thống Donald Trump lên nắm toà Bạch Cung vào năm 2016, trật tự thế giới dần được thiết lập lại. Ông Trump khác biệt với các đời Tổng thống Mỹ trước đó, từ Bill Clinton cho đến Barack Obama, khi là Tổng thống đầu tiên dám thực sự đối đầu trực diện với ĐCSTQ. Những người tiền nhiệm của ông Trump không phải không nhận thấy những hành động lạm dụng và những vi phạm nhân quyền nghiêm trọng của Trung Quốc, nhưng không ai dám động vào.

Ông Trump đã xây dựng một nội các với những người có cùng quan điểm cứng rắn với Trung Quốc, đồng thời khơi mào chiến tranh thương mại để “đòi lại công bằng cho một nước Mỹ bị lợi dụng“, nhưng về bản chất, đó là một sự tuyên chiến giữa thế giới tự do và chủ nghĩa cộng sản. Bởi không chỉ dừng lại ở những đòn giáng về kinh tế, chính quyền Tổng thống Trump liên tục đứng ra lên án, vạch trần công khai bản chất của ĐCSTQ; đồng thời gây sức ép về các vấn đề nhân quyền, đàn áp tôn giáo, Đài Loan, Hồng Kông, biển Đông, Duy Ngô Nhĩ.

Có thể nói, sự chuyển biến trong nhận thức của Mỹ đối với chính quyền Trung Quốc thực sự xảy ra sau khi ông Trump đắc cử Tổng thống. Những ảo tưởng rằng hỗ trợ kinh tế sẽ giúp nhà nước độc tài Trung Quốc thay đổi thành một xã hội tự do, cởi mở, tôn trọng tài sản cá nhân, pháp quyền và các luật lệ quốc tế về thương mại đã tan vỡ. Giờ đây, Chính phủ và người dân Mỹ đã nhận thức rằng quyền lực của Trung Quốc không phải nằm ở nhân dân, đất nước Trung Quốc cũng không phải là một thể chế cộng hoà, mà Trung Quốc hiện tại hoàn toàn là một Trung Quốc chuyên chế cộng sản.

Đó là một sự chuyển biến căn bản trong nhận thức. Nước Mỹ đã xác định mục tiêu của họ là ĐCSTQ, chứ không phải người dân Trung Quốc. Nước Mỹ cũng đã khiến cả thế giới thức tỉnh trước mối nguy Trung Quốc phát xít, và đây chính là sự thức tỉnh quan trọng vì tương lai chung của nhân loại.

Trời diệt Trung Cộng!

Ls Lê Đức Minh